

Tyrus' halvfjerds glemte år

Jeff Pippenger

2023-08-12

Tyrus' halvfjerds glemte år

Alle profeterne identificerer verdens ende.

"Hver af de gamle profeter talte mindre for deres egen tid end for vor, således at deres profeti er gældende for os. 'Men alt dette hændte dem som forbilleder, og det blev skrevet til advarsel for os, til hvem verdens ender er kommet.' 1 Korintherbrev 10:11. 'Det blev dem åbenbaret, at det ikke var sig selv, men os, de tjente med det, som nu er blevet forkyndt for jer af dem, der har prædikeret evangeliet for jer ved Helligånden, udsendt fra himmelen; ting, som englene begærer at skue ind i.' 1 Petersbrev 1:12...."

"Bibelen har samlet og bundet sine skatte sammen for denne sidste generation. Alle de store begivenheder og højtidelige handlinger i Det Gamle Testaments historie er blevet, og bliver, gentaget i menigheden i disse sidste dage." Selected Messages, bog 3, 338, 339.

Alle Bibelens bøger kulminerer i Johannes' Åbenbaring.

„I Åbenbaringen mødes og ender alle Bibelens bøger.“ Apostlenes Gerninger, 585.

Den sidste advarselsbudskab til planeten jords indbyggere er identificeret i Åbenbaringen atten.

Og efter dette så jeg en anden engel stige ned fra himlen, med stor magt; og jorden blev oplyst af hans herlighed. Og han råbte med mægtig røst og sagde: Faldet, faldet er det store Babylon, og det er blevet et tilholdssted for dæmoner og et fængsel for hver uren ånd og et bur for hver uren og forhadet fugl. For alle folkeslag har drukket af hendes utugts vredes vin, og jordens konger har drevet utugt med hende, og jordens købmænd er blevet rige ved overfloden af hendes overdådighed. Åbenbaringen 18:1–3.

Udtrykket „Babylon den store“ repræsenterer den romersk-katolske kirke, og i Esajas kapitel treogtyve fremstilles „Babylon den store“ som Tyrus.

Udsagn over Tyrus. Jamr, I Tarsis-skibe; for det er lagt øde, så der ikke er noget hus, ingen indgang. Fra Kittims land er det blevet åbenbaret for dem. Vær stille, I øens indbyggere, du, som Zidons købmænd, der farer over havet, har gjort rig. Og over store vande er Sihors sæd, flodens høst, dens indtægt; og hun er nationernes handelsplads. Skam dig, Zidon; for havet har talt, havets styrke, idet det siger: Jeg har ikke været i fødselsveer og ikke født børn, jeg har heller ikke opfostret unge mænd eller opdraget jomfruer. Som ved rygtet om Egypten, således skal de pines hårdt ved rygtet om Tyrus. Drag over til Tarsis; jamr, I øens indbyggere. Er dette jeres jublende by, hvis oprindelse er fra fordums dage? hendes egne fødder skal føre hende langt bort for at bo som fremmed. Hvem har truffet dette råd mod Tyrus, den kronende by, hvis købmænd er fyrster, hvis handelsfolk er jordens fornemme? Hærskarers Herre har besluttet det for at besmitte al herligheds hovmod og for at bringe alle jordens fornemme i foragt. Drag gennem dit land som en flod, Tarsis' datter; der er ikke mere nogen styrke. Han har udrakt sin

hånd over havet, han har rystet kongerigerne; Herren har givet befaling mod handelsbyen om at ødelægge dens fæstninger. Og han sagde: Du skal ikke mere juble, du undertrykte jomfru, Zidons datter; stå op, drag over til Kittim; heller ikke dér skal du have hvile. Se kaldæernes land; dette folk var ikke til, før Assyren grundlagde det for dem, der bor i ørkenen; de rejste dets tårne, de opførte dets paladser, og han gjorde det til en ruin. Jamr, I Tarsis-skibe; for jeres styrke er lagt øde. Og det skal ske på den dag, at Tyrus skal være glemt i halvfjerds år, svarende til én konges dage; efter enden på halvfjerds år skal det gå Tyrus som en skøge i sangen: Tag en harpe, gå omkring i byen, du glemte skøge; spil yndigt, syng mange sange, så du kan blive husket. Og det skal ske efter enden på halvfjerds år, at Herren vil besøge Tyrus, og hun skal vende tilbage til sin lejeløn og drive hor med alle verdens riger på jordens flade. Og hendes handelsfortjeneste og hendes lejeløn skal være hellighed for Herren; det skal ikke oplagres eller gemmes, for hendes handelsfortjeneste skal være til dem, der bor for Herrens åsyn, til at spise sig mætte og til varige klæder. Esajas 23:1–18.

Søster White skriver: »Alle Det Gamle Testaments histories store begivenheder og højtidelige handlinger er blevet og bliver gentaget i menigheden i disse sidste dage.«

Esajas treogtyve omhandler de profetiske relationer mellem De Forenede Nationer, pavedømmet, De Forenede Stater og islam. For at kunne erkende disse sandheder må visse symboler i kapitlet defineres af Inspirationen. Når symbolerne først er defineret, er begivenhedernes rækkefølge forholdsvis ligetil. De symboler i kapitlet, som må defineres, er:

Byrden, Tyrus, skøgen, assyren, kaldæernes land, tårne og paladser, Tarsis, Sihors sæd, Kittims land, Sidon, købmandsstaden, rygtet om Egypten og rygtet om Tyrus, klagen, en datter, halvfjerds år, én konges dage, glemsel og ihukommelse

Ordet »byrde« i vers 1 betegner en domsprofeti mod kongeriget Tyrus.

Byrde: H4853—Fra H5375; en byrde; specifikt tribut, eller (abstrakt) bæring; billedligt en ytring, hovedsagelig en dom, især sang; mentalt, begær: – byrde, føre bort, profeti, X de sætter, sang, tribut.

Byrden over Tyrus er et af mange steder i Bibelen, hvor den romersk-katolske kirkes endelige dom identificeres. En „byrde“ er efter brug og definition en profeti, og først og fremmest en profeti om undergang. Der er elleve „byrder“ i Esajas, og otte gange bruges ordet til at beskrive en byrde, som bæres på skuldrene. De elleve gange, hvor ordet „byrde“ fremstilles som en profeti om undergang, er Esajas 13:1; 15:1; 17:1; 19:1; 21:1, 11, 13; 22:1; 30:6 og naturligvis kapitel treogtyve, hvor vi finder byrden over Tyrus. Det er værd at samle alle Esajas' profetier om undergang for derved at vurdere, hvilken magt der repræsenteres i de sidste dage. Elleve profetier om undergang er vanskelige at behandle på én gang, så jeg vil give en kort definition af hver undergangsprofeti for at sætte kapitel treogtyve i sammenhæng.

I kapitel tretten er profetien om dom over Babylon det moderne Babylon ved verdens ende, som er Roms skøge, der også fremstilles i kapitel sytten i Johannes' Åbenbaring.

Og en af de syv engle, som havde de syv skåle, kom og talte med mig og sagde til mig: Kom hid; jeg vil vise dig dommen over den store skøge, som sidder ved mange vande, hende, med hvem jordens konger har drevet hor, og jordens beboere er blevet berusede af hendes hors vin. Og han førte mig i Ånden ud i ørkenen; og jeg så en kvinde sidde på et skarlagenrødt dyr, fuldt af bespottelige navne, med syv hoveder og ti horn. Og kvinden var klædt i purpur og skarlagen og smykket med guld og kostbare sten og perler; i sin hånd havde hun et gyldent bæger, fuldt af vederstyggeligheder og hendes hors urenhed. Og på hendes pande var skrevet et navn: MYSTERIUM, DET STORE BABYLON, MODER TIL SKØGERNE OG TIL JORDENS VEDERSTYGGELIGHEDER. Åbenbaringen 17:1–5.

Jeg må foretage en lille digression. Formålet med studiet af profetien om Tyrus er i sidste ende at bringe De Forenede Staters profetiske historie i overensstemmelse med Syvendedags Adventistkirkens. Vi vil påvise, at De Forenede Staters regering er det ene horn på det lamme-lignende dyr i Åbenbaringen tretten, og at den protestantisme, som kom ud af den mørke middelalder, var det andet horn. Protestantismens horn blev til millerittisk adventisme på det tidspunkt, da De Forenede Staters protestanter forkastede den første engels budskab. Når vi har fastlagt dette, vil vi vise, at det protestantiske horns historie og det republikanske horns historie forløber parallelt med hinanden og besidder parallelle profetiske kendetegn. De er trods alt på det samme dyr, hvilket repræsenterer, at begge horn er samtidige med hinanden. Jeg vil illustrere ét eksempel på denne parallel mellem kirkens og statens horn i De Forenede Stater. De “glemmer” begge på hver deres måde.

Esajas treogtyve markerer det profetiske punkt, hvor den pavelige magt bliver glemt i halvfjerds år, og i disse halvfjerds symbolske år glemmer mennesker pavedømmet og, hvorfor den mørke middelalder kaldes den mørke middelalder. Det protestantiske horns valgsprog, da de skilte sig fra den katolske kirke, var Bibelen og Bibelen alene. De glemte, at Bibelen oplyser os om, hvem pavedømmet virkelig er. De glemte det budskab, som er nedfældet i det hellige dokument, de var blevet betroet og bekendte sig til at være dets forkæmpende forsvarere for.

„De, der bliver forvirrede i deres forståelse af ordet, som ikke ser betydningen af antikrist, vil med sikkerhed stille sig på antikrists side. Der er nu ingen tid for os til at assimilere os med verden. Daniel står i sin lod og på sin plads. Daniels og Johannes’ profetier skal forstås. De fortolker hinanden. De giver verden sandheder, som enhver bør forstå. Disse profetier skal være et vidnesbyrd i verden. Ved deres opfyldelse i disse sidste dage vil de forklare sig selv.“
Kress Collection, 105.

Ligeledes skulle det republikanske horn, som repræsenterer Amerikas Forenede Staters regering, være af folket og for folket; men Amerikas Forenede Staters borgere har også glemt det hellige dokument, som blev betroet dem. Dette hellige dokument er Amerikas Forenede Staters forfatning, og mottoet for den regering, der var tænkt til at være for folket, var adskillelsen mellem kirke og stat. De har glemt budskabet i den forfatning, som blev betroet dem, og som de bekendte sig til at forsvare.

„Og lad det erindres, at det er Roms stolthed, at hun aldrig forandrer sig. Gregor VII’s og Innocens III’s principper er stadig den romersk-katolske kirkes principper. Og havde hun blot

magten, ville hun føre dem ud i livet med lige så stor kraft nu som i tidligere århundreder. Protestanter ved kun lidt om, hvad de gør, når de foreslår at modtage Roms hjælp i arbejdet for søndagens ophøjelse. Mens de er optaget af at gennemføre deres hensigt, sigter Rom mod at genoprette sin magt, at vinde sit tabte overherredømme tilbage. Bliver først det princip fastslået i De Forenede Stater, at kirken kan anvende eller beherske statens magt; at religiøse skikke kan håndhæves ved verdslige love; kort sagt, at kirkens og statens myndighed skal herske over samvittigheden, da er Roms triumf i dette land sikret.

„Guds ord har givet advarsel om den truende fare; bliver denne ikke påagtet, vil den protestantiske verden først erkende, hvad Roms hensigter i virkeligheden er, når det er for sent at undslippe snaren. Hun vokser i stilhed ind i magt. Hendes læresætninger øver deres indflydelse i lovgivende forsamlinger, i kirkerne og i menneskers hjerter. Hun opfører sine høje og vældige bygningsværker, i hvis hemmelige afkroge hendes tidligere forfølgelser vil blive gentaget. Snigende og uden at vække mistanke styrker hun sine kræfter for at fremme sine egne mål, når tiden kommer, for at hun kan slå til. Alt, hvad hun begærer, er et gunstigt udgangspunkt, og dette gives hende allerede. Vi skal snart se og skal mærke, hvad det romerske elements hensigt er. Enhver, som vil tro og adlyde Guds ord, vil derved pådrage sig dadel og forfølgelse.“ The Great Controversy, 581.

Hvis du kan finde en hvilken som helst ordbog, der blev udgivet før 1950, og slå “skarlagensfarvet kvinde” eller en variation af dette udtryk fra Åbenbaringen sytten op, identificerer hver eneste af disse ordbøger fra før 1950, at den romersk-katolske kirke er skøgen i Åbenbaringen sytten. De Forenede Stater, Åbenbaringen trettens tohornede jorddyr, glemmer sin fortid, hvad enten det drejer sig om protestantismens horn eller republikanismens horn. Begge disse institutioner opstod som følge af protesten mod pavedømmets religiøse tyranni og det politiske tyranni fra de konger, der støttede hende, eller, som Bibelen siger, de konger, der “bedrev utugt” med hende. Før vi tager fat på Esajas treogtyve, vil vi kort give en oversigt over de øvrige ti gange, hvor Esajas angiver en ‘domsprofeti’, for alle de elleve “byrder” er netop det.

Esajas tretten er domsbyrden over Babylon i de „sidste dage“. Babylon, skønt det i de sidste dage kontrolleres og ledes af den katolske kirke, består af tre magter, som fører verden til Harmagedon i Åbenbaringens sekstende kapitel. I kapitel trettens profeti om undergang over det moderne Babylon er der tre magter repræsenteret: Babylon, Lucifer og Assyrien, som repræsenterer dyret (Assyrien), dragen (Lucifer) og den falske profet (Babylon). Assyrien og Babylon er de to ødelæggende magter, Gud anvendte til at straffe det gamle Israel, og Assyrien kom først og førte de nordlige ti stammer i fangenskab, hvorefter Babylon tog Judas sydlige to stammer.

Israel er et fordrevet får; løverne har drevet ham bort. Først har Assyriens konge opslugt ham, og til sidst har denne Nebukadnezar, Babylons konge, knust hans knogler. Derfor siger Hærskarers Herre, Israels Gud, således: Se, jeg vil straffe Babylons konge og hans land, ligesom jeg har straffet Assyriens konge. Jeremias 50:17, 18.

Først førte Assyrien Israels nordlige ti stammer i fangenskab, og derefter førte Babylon Judas sydlige to stammer i fangenskab. Begge disse fangenskaber var en opfyldelse af Tredje Mosebog kapitel seksogtyves „syv tider“. „De syv tider“ i Tredje Mosebog var den allerførste „tidsprofeti“,

som William Miller opdagede, og den fastslår, at da Assyrien erobrede den nordlige stamme, markerede det begyndelsen på en adspredelse, der fortsatte i to tusind fem hundrede og tyve år. Denne periode begyndte ved deres fangenskab i 723 f.Kr. og endte ved „endetiden“ i 1798. De sydlige stammer blev ført bort af Babylon i 677 f.Kr., hvorved „de syv tider“ over Juda begyndte, og de endte på samme tidspunkt som Daniels Bog kapitel otte, vers fjorten, den 2300-årige profeti, den 22. oktober 1844. Assyrien og Babylon opfyldte det samme formål som straf over Guds folks oprør, men straffen blev først fuldbyrdet af Assyrien og derefter af Babylon.

I det profetiske forhold mellem de tre magter i kapitel tretten er Babylon billedet på Assyrien, for hun kom efter, men udførte det samme værk imod Guds folk.

I kapitel femten er byrden over Moab rettet mod de protestantiske kirker.

"Denne beskrivelse af Moab repræsenterer de menigheder, som er blevet ligesom Moab. De har ikke stået på deres pligtpost som trofaste vægtene. De har ikke samarbejdet med de himmelske intelligenser ved at udøve deres af Gud givne evne til at gøre Guds vilje, trænge mørkets magter tilbage og bruge enhver kraft, Gud har givet dem, til at fremme sandhed og retfærdighed i vor verden. De har kundskab om sandheden, men de har ikke praktiseret det, de ved." Seventh-day Adventist Bible Commentary, bind 4, s. 1159.

Den faldne protestantiske kirke er den kirke, som fortsatte med at vandre med Herren, da resten af protestantismen flygtede ved den anden engels budskab. Moab er adventismen, det faldne protestantiske horn.

Kapitel sytten handler om Damaskus, og det identificeres som en by, der bliver taget bort. En by er et symbol på et rige, og det rige, der bliver taget bort i de „sidste dage“, er Amerikas Forenede Stater.

Kapitel nitten er profetien om undergang over Egypten, som repræsenterer De Forenede Nationer og hele verden.

De næste tre domsprofetier i kapitel enogtyve er rettet mod det frygtelige ørkenland i syd, Duma og Arabien. Disse tre domsprofetier identificerer islam i overensstemmelse med de tre veer i Åbenbaringen 8:13.

Dommedagsprofetien i kapitel toogtyve skildrer adskillelsen af de laodikæiske adventister fra de filadelfiske adventister ved søndagsloven.

Og dernæst finder vi i kapitel tredive byrden over Sydens dyr, hvilket er en anden illustration af de laodikeiske adventisters oprør. Når alle byrderne i Esajas sammenføjes, omfatter de i praksis enhver profetisk aktør i „de sidste dage“. Jeg udvælger Esajas treogtyve for at påvise, at De Forenede Staters historie, som bibelprofetiens sjette rige, strækker sig fra 1798 til søndagsloven.

Fordi »hver af de gamle profeter talte mindre for deres egen tid end for vor, således at deres profeteren gælder for os«, henvender enhver profetisk ytring sig til begivenhederne ved verdens ende. Denne sandhed, sammenholdt med den kendsgerning, at »alle Bibelens bøger mødes og ender« i Johannes' Åbenbaring, fastslår Johannes' Åbenbaring som det referencepunkt, hvormed

det profetiske vidnesbyrd om begivenhederne ved verdens ende bringes i overensstemmelse.

I det syttende kapitel i Johannes' Åbenbaring ser vi den store skøge, som driver hor med jordens konger, og hendes endelige dom.

Og en af de syv engle, som havde de syv skåle, kom og talte med mig og sagde til mig: Kom hid; jeg vil vise dig dommen over den store skøge, som sidder ved mange vande, med hvem jordens konger har drevet hor, og jordens indbyggere er blevet berusede af hendes hors vin. Åbenbaringen 17:1, 2.

Profeterne modsiger aldrig hinanden.

Og profeternes ånder er profeterne underlagt. For Gud er ikke forvirringens, men fredens Gud, som i alle de helliges menigheder. 1 Korintherbrev 14:32, 33.

Ved verdens ende fremstilles „dommen over den store skøge, som sidder ved mange vande“, den store skøge, „med hvem jordens konger har drevet utugt“, den store skøge, som har gjort „jordens indbyggere“ berusede „af sin utugts vin“, af Esajas som den „skøge“, der glemmes i „en konges dage“, eller halvfjerds profetiske år. Når de halvfjerds år er til ende, skal Tyrus „drive utugt med alle verdens riger“. Esajas' skøge er Johannes' store skøge. Esajas' skøge og Johannes' skøge repræsenterer den romersk-katolske kirke, for en kvinde er et symbol på en kirke i Guds Ord.

I hustruer, underordn jer under jeres egne mænd, som under Herren. For manden er hustruens hoved, ligesom Kristus er menighedens hoved; og han er legemets frelser. Derfor, ligesom menigheden underordner sig Kristus, således skal også hustruerne i alle ting underordne sig deres egne mænd. I mænd, elsk jeres hustruer, ligesom Kristus også elskede menigheden og gav sig selv hen for den, for at han kunne hellige og rense den ved vandbadet i ordet, for at han kunne fremstille menigheden for sig selv i herlighed, uden plet eller rynke eller noget sådant, men for at den skulle være hellig og ulastelig. Således bør mændene elske deres hustruer som deres egne legemer. Den, som elsker sin hustru, elsker sig selv. For ingen har nogensinde hadet sit eget kød, men nærer og plejer det, ligesom Herren menigheden. For vi er lemmer på hans legeme, af hans kød og af hans ben. Derfor skal en mand forlade sin far og mor og holde sig til sin hustru, og de to skal være ét kød. Dette er en stor hemmelighed; men jeg taler om Kristus og menigheden. Dog skal også hver enkelt af jer elske sin hustru som sig selv, og hustruen skal vise sin mand ærefrygt. Efeserne 5:22–33.

Apostlen Paulus fastslår, at Kristi kirke profetisk fremstilles som en kvinde. Derfor er en kvinde i profetien en kirke, men Kristi kirke er »hellig og uden plet«. En uhellig kirke fremstilles som en uhellig kvinde; således omtaler Esajas en skøge og Johannes en hore. De fremstiller pavedømmet som en hore, og Guds kirke er en jomfru.

For jeg er nidkær over jer med guddommelig nidkærhed; thi jeg har trolovet jer med én mand for at fremstille jer som en ren jomfru for Kristus. 2 Korintherbrev 11,2.

Guds kirke fremstilles ikke alene som en jomfru, men hun er også trolovet med kun én ægtemand. Tyrus og Johannes' store skøge bedriver hor med jordens konger. Den katolske kirke har forbindelser med flere mænd, ikke én. Daniel oplyser os om, at kongerne er kongeriger.

Dette var drømmen, og vi vil nu fremføre tydningen af den for kongen. Du, o konge, er kongernes konge; thi himmelens Gud har givet dig kongerige, magt og styrke og herlighed. Og hvor som helst menneskenes børn bor, markens dyr og himlens fugle, har han givet i din hånd og gjort dig til hersker over dem alle. Du er dette hoved af guld. Og efter dig skal et andet rige opstå, ringere end dit, og derefter et tredje rige af kobber, som skal herske over hele jorden. Og det fjerde rige skal være stærkt som jern; eftersom jernet sønderslår og undertvinger alle ting, og ligesom jernet, der knuser alt dette, skal det sønderslå og knuse. Daniel 2:36–40.

I Daniel to identificeres og forklares Bibelens profetis riger. Da Daniel udlægger drømmen for Nebukadnezar, meddeler han Nebukadnezar, at han er hovedet af guld. Hovedet af guld er en konge, men en konge repræsenterer et rige. Den romersk-katolske kirke er den store skøge, som bedriver hor med alle jordens konger ved afslutningen af halvfjerds profetiske år. Kongerne er symbolske for mænd, og Tyrus er en uren kvinde. En kvinde er en kirke, en skøge er en uhellig kirke; en mand er en konge, og en konge er et rige. En kvinde er en kirke, og en konge er en stat. Det ulovlige forhold mellem disse to størrelser repræsenterer åndeligt hor.

De Forenede Staters forfatning er et guddommeligt dokument, som stadfæster nødvendigheden af at holde disse to størrelser adskilt. Skønt vi endnu ikke er færdige med at identificere Tyrus som den romersk-katolske kirke, synes det passende på dette punkt at behandle endnu et symbol i Esajas treogtyve, som forklarer symbolikken i mand og kvinde — kirke og stat.

Se kaldæernes land! Dette folk var ikke til, før assyreren grundlagde det for dem, der bor i ørkenen; de opførte dets tårne, de rejste dets paladser, og han lagde det i ruiner. Esajas 23:13.

I verset grundlagde assyreren kaldæernes land og opførte både „tårne“ og „paladser“. Assyren er et symbol på Nimrod, og kaldæerne repræsenterer de religiøse ledere i Babylons mysteriereligioner. Et „tårn“ er et symbol på en kirke. Da Jesus fremsatte lignelsen om vingården, kommenterer Søster White lignelsen således:

"I lignelsen repræsenterede husbonden Gud, vingården den jødiske nation og gærdet den guddommelige lov, som var deres beskyttelse. Tårnet var et symbol på templet." Jesu liv, 596.

Assyreren grundlagde kaldæernes land, som oprettede en kirke (et tårn) og et »palads«. Et »palads« repræsenterer en »konge«, som igen repræsenterer et rige. Et rige fremstilles også som en by.

Og de sagde: Kom, lad os bygge os en by og et tårn, hvis top når op til himmelen; og lad os gøre os et navn, for at vi ikke skal blive spredt ud over hele jordens flade. 1 Mosebog 11:4.

Det „tårn“ og „palads“, som assyreren grundlagde, er den „by“ og det „tårn“, som Nimrod byggede.

Og deres døde legemer skal ligge på gaden i den store stad, som i åndelig forstand kaldes Sodoma og Egypten, hvor også vor Herre blev korsfæstet. Åbenbaringen 11,8.

Inspirationen oplyser os om, at „den store stad“ i Åbenbaringen kapitel elleve repræsenterer Frankrigs rige i perioden under den franske revolution.

„Den ‘store stad’, på hvis gader vidnerne dræbes, og hvor deres døde legemer ligger, er ‘åndeligt’ Egypten. Af alle de nationer, som fremstilles i Bibelens historie, var Egypten den, der dristigst benægtede den levende Guds eksistens og modsatte sig Hans befalinger. Ingen monark vovede nogen sinde et mere åbenlyst og overmodigt oprør mod Himlens myndighed end Egyptens konge. Da budskabet blev bragt ham af Moses i Herrens navn, svarede Faraos stolt: ‘Hvem er Jehova, at jeg skulle adlyde Hans røst og lade Israel fare? Jeg kender ikke Jehova, og jeg vil heller ikke lade Israel fare.’ 2 Mosebog 5:2, A.R.V. Dette er ateisme, og den nation, som Egypten er et billede på, ville give udtryk for en lignende fornægtelse af den levende Guds krav og ville åbenbare en tilsvarende ånd af vantrø og trods. ‘Den store stad’ sammenlignes også ‘åndeligt’ med Sodoma. Sodomas fordærv ved overtrædelsen af Guds lov kom især til udtryk i tøjlesløshed. Og denne synd skulle også være et fremtrædende kendetegn ved den nation, som skulle opfylde denne skriftsteds angivelser.“

„Ifølge profetens ord ville der da, kort før året 1798, opstå en magt af satanisk oprindelse og karakter for at føre krig mod Bibelen. Og i det land, hvor vidnesbyrdet fra Guds to vidner således skulle bringes til tavshed, ville Faraos ateisme og Sodomas tøjlesløshed blive åbenbaret.

"Denne profeti har fået en højst nøjagtig og slående opfyldelse i Frankrigs historie. Under Revolutionen, i 1793, ‘hørte verden for første gang en forsamling af mænd, født og opdraget i civilisationen, og som tiltog sig retten til at regere en af de fornemste europæiske nationer, opløfte deres forenede røst for at benægte den mest højtidelige sandhed, som menneskets sjæl modtager, og enstemmigt afsværge troen på og tilbedelsen af en Guddom.’—Sir Walter Scott, *Life of Napoleon*, bd. 1, kap. 17. ‘Frankrig er den eneste nation i verden, om hvilken den autentiske beretning består, at den som nation løftede sin hånd i åbenlys oprør mod universets Ophavsmand. Der har været, og der findes stadig, mange spottere, mange vantrø, i England, Tyskland, Spanien og andre steder; men Frankrig står særskilt i verdenshistorien som den eneste stat, der ved dekret fra sin lovgivende forsamling erklærede, at der ingen Gud var, og hvis hovedstads hele befolkning samt et overvældende flertal andetsteds, kvinder såvel som mænd, dansede og sang af glæde ved at modtage kundgørelsen.’—*Blackwood’s Magazine*, november 1870.” Den store strid, 269.

„Den store stad“ i Åbenbaringen elleve var nationen Frankrig, som vedtog et „dekret fra sin lovgivende forsamling“, hvori det blev erklæret, at der ikke var nogen Gud. Dekretet var et udtryk for ateisme, således som denne er fremstillet ved Faraos oprør. En stor stad er et rige, eller en „nation“ eller en „stat“. I Åbenbaringen elleve består Frankrig af to symboler — Egypten og Sodoma.

Vi bliver underrettet om: »Dette er ateisme, og den nation, som er repræsenteret ved Egypten, ville give udtryk for en lignende benægtelse af den levende Guds krav og ville åbenbare en tilsvarende ånd af vantrø og trods. «Den store stad» sammenlignes også, »åndeligt,« med Sodoma. Sodomas fordærv i overtrædelsen af Guds lov kom især til syne i tøjlesløshed.«

Den store by eller nation Frankrig er symbolsk fremstillet ved en nation (Egypten) og en by (Sodoma). Egypten „ville give stemme“, og en nations tale repræsenterer statskunst, ikke

kirkestyre. Egypten var staten, og Sodoma var kirken; dette er den fremstilling, som findes i Johannes' Åbenbaring, kapitel elleve.

Nationens „tale“ er dens lovgivende og dømmende myndigheders handling. The Great Controversy, 442.

I Åbenbaringen kapitel elleve fremstiller Johannes den Franske Revolutions begivenheder i profetisk symbolik. Selve Revolutionen tilvejebragte rigelige historiske beviser for gyldigheden af Johannes' forudsigelser i kapitlet. Johannes forudsagde, dernæst opfyldte den Franske Revolution forudsigelsen, og derefter — både forudsigelsen og den historiske opfyldelse af forudsigelsen identificerer og paralleliserer begivenheder ved verdens ende, når endnu engang en fordærvet stat forenes med en fordærvet kirke. Naturligvis følger et blodbad efter dette ugudelige ægteskab. Guds rige er også en stor stad.

Og han førte mig i Ånden bort til et stort og højt bjerg og viste mig den store stad, det hellige Jerusalem, som steg ned fra himlen fra Gud. Åbenbaringen 21:10.

”Brudgommens komme, som her fremstilles, finder sted før brylluppet. Brylluppet betegner Kristi modtagelse af sit rige. Den hellige stad, det nye Jerusalem, som er rigets hovedstad og repræsentant, kaldes 'bruden, Lammets hustru'. Englen sagde til Johannes: 'Kom hid, jeg vil vise dig bruden, Lammets hustru.' 'Han førte mig bort i ånden,' siger profeten, 'og viste mig den store stad, det hellige Jerusalem, som steg ned fra himmelen fra Gud.' Åbenbaringen 21:9, 10.” Den store strid, 426.

Nimrods oprør fremstilles ved hans opførelse af et tårn og en by, hvilket er et forbillede på foreningen af kirke og stat ved verdens ende, for alle profeterne talte om verdens ende. Nimrods oprør var også en fortsættelse af Lucifers oprør, hvis begær var at tage herredømmet over både Guds kirke og Guds stat.

Hvor er du dog faldet fra himlen, du Lucifer, morgenrødens søn! hvor er du dog styrtet til jorden, du, som svækkede folkene! For du sagde i dit hjerte: Jeg vil stige op til himlen, jeg vil ophøje min trone over Guds stjerner; også på forsamlingens bjerg, længst mod nord, vil jeg sidde; jeg vil stige op over skyernes højder; jeg vil være den Højeste lig. Esajas 14:12–14.

Idet Esajas åbenbarer Lucifers hemmelige hjertes ønsker om at være „lig den Højeste“, påpeger han, at Lucifer søger at sætte sig på to klart forskellige stole. Han ønsker at „ophøje“ sin „trone over Guds stjerner“ og også at „sidde på forsamlingens bjerg, i nordens yderste egne.“

Tronen er et symbol på kongens myndighed — eller statsmagt — og „det yderste nord“ er Guds kirke.

En sang og en salme for Koras sønner. Stor er Herren og højlovet i vor Guds stad, på hans hellige bjerg. Skønt hæver det sig, hele jordens glæde er Zions bjerg, mod nordens sider, den store Konges stad. Gud er kendt i dets borge som en tilflugt. Salme 48:1–3.

Jerusalem er „den store Konges by“ og betegner således Guds politiske trone, og Jerusalem er også „hans helligheds bjerg“, „mod nordens sider“, og betegner således Guds religiøse trone. Fra

begyndelsen fremstilles Satans oprør og krigsførelse inden for den sammenhæng, at han ønsker at herske over både Guds menighed og Guds stat. Satan førte derpå an i Nimrods oprør, og det land, som han grundlagde for kaldæerne, fremstilles som et land, hvor Nimrod byggede både et tårn og en by — kirke og stat.

Derfor, når Esajas' skøge og Johannes' den store skøge bedriver utugt med jordens konger, markerer profetien, at der finder et uheldigt forhold sted mellem den romersk-katolske kirke og jordens konger ved afslutningen af halvfjerds profetiske år.

Esajas profetiske linje beskriver dommen over skjøgen Tyrus i kapittel tjuetre, og Johannes beskriver den samme dommen ved symbolet av en skarlagenrød kvinde, som identificeres som «Babylon den store». Et tredje vitne om den samme dommen over den samme skjøgen er som følger:

“Kvinden (Babylon) i Åbenbaringen 17 beskrives som ‘klædt i purpur og skarlagen og smykket med guld og ædelstene og perler; i sin hånd havde hun et guldbæger, fuldt af vederstyggeligheder og af hendes utugts urenhed: ... og på hendes pande var der skrevet et navn, en hemmelighed: Babylon den Store, moder til skøgerne.’ Profeten siger: ‘Jeg så kvinden beruset af de helliges blod og af Jesu martyrs blod.’ Yderligere erklæres Babylon at være ‘den store stad, som hersker over jordens konger.’ Åbenbaringen 17:4–6, 18. Den magt, som gennem så mange århundreder opretholdt et despotisk herredømme over kristenhedens monarker, er Rom.” The Great Controversy, 382.

Tyrus er den romersk-katolske kirke i de „sidste dage“. På den tid vil pavedømmet drage ud og synge sine forførende sange for jordens konger og således føre kongerne ind i utugtens handling, som profetisk er foreningen af kirke og stat.

Og det skal ske på den dag, at Tyrus skal være glemt i halvfjerds år, svarende til en konges dage; efter enden på halvfjerds år skal det gå Tyrus som med en skøge, der synger. Esajas 23:15.

En konge er et rige i bibelsk profeti, så Tyrus skal blive glemt i den tid, hvor et profetisk rige hersker i halvfjerds år.

Og det skal ske på den dag, at Tyrus skal være glemt i halvfjerds år, svarende til én konges dage; efter enden på halvfjerds år skal det gå Tyrus som med en skøge. Tag en harpe, gå omkring i byen, du glemte skøge; lad din sang lyde lifligt, syng mange sange, for at du må blive husket. Og det skal ske efter enden på halvfjerds år, at Herren vil tage sig af Tyrus, og hun skal vende tilbage til sin skøgeløn og bedrive utugt med alle jordens riger over hele jordens flade. Esajas 23:15–17.

I de dage, hvor ét kongerige hersker i halvfjerds profetiske år, vil den romersk-katolske kirke blive glemt. Ved afslutningen af de halvfjerds år vil den pavelige magt „slå søde toner an, synge mange sange“. Profetisk repræsenterer en „sang“ „erfaring“.

„På glashavet foran tronen, dette hav af glas, som det var blandet med ild — så strålende er det af Guds herlighed — er den skare samlet, som har ‘sejret over dyret og over dets billede og

over dets mærke og over tallet på dets navn'. Sammen med Lammet på Zions bjerg, 'med Guds harper', står de, de hundrede og fireogfyrre tusinde, som er løskøbte fra mennesker; og der høres som lyden af mange vande og som lyden af et vældigt tordenskrald 'lyden af harpespillere, der spiller på deres harper'. Og de synger 'en ny sang' foran tronen, en sang, som ingen kan lære uden de hundrede og fireogfyrre tusinde. Det er Moses' og Lammets sang — en befrielsens sang. Ingen andre end de hundrede og fireogfyrre tusinde kan lære den sang; for det er deres erfarings sang — en erfaring, som ingen anden skare nogen sinde har haft. 'Det er disse, som følger Lammet, hvorhen det går.' Disse, som er blevet forvandlet fra jorden, blandt de levende, regnes som 'førstegrøden for Gud og for Lammet'. Åbenbaringen 15:2, 3; 14:1-5. 'Det er disse, som kommer ud af den store trængsel'; de har gennemlevet en trængselstid, som der ikke har været mage til, siden folkeslag blev til; de har udholdt angsten i Jakobs trængselstid; de har stået uden en mellemmand under den endelige udgydelse af Guds domme. Men de er blevet udfriet, for de har 'tvættet deres klæder og gjort dem hvide i Lammets blod'. 'I deres mund fandtes der ikke svig; for de er uden fejl' for Gud. 'Derfor er de for Guds trone og tjener Ham dag og nat i Hans tempel; og Han, som sidder på tronen, skal bo iblandt dem.' De har set jorden hærget af hungersnød og pest, solen have magt til at svide mennesker med stor hede, og de selv har udholdt lidelse, sult og tørst. Men 'de skal ikke sulte mere og ikke tørste mere; heller ikke skal solen stikke dem, ej heller nogen hede. For Lammet, som er midt for tronen, skal vogte dem og lede dem til levende vands kilder; og Gud skal tørre hver tåre af deres øjne.' Åbenbaringen 7:14-17. "The Great Controversy, 648.

"I Hans tempel taler enhver om Hans herlighed' (Salme 29:9), og den sang, som de genløste skal synge — sangen om deres erfaring — vil forkynde Guds herlighed: 'Store og underfulde er Dine gerninger, Herre Gud, Du Almægtige; retfærdige og sande er Dine veje, Du folkeslagenes konge. Hvem skulle ikke frygte Dig, Herre, og herliggøre Dit navn? for Du alene er hellig.' Åbenbaringen 15:3, 4, R.V." Uddannelse, 308.

Ved afslutningen af halvfjerds profetiske år vil pavedømmet »lade den søde melodi lyde, synge mange sange, for at« hun »må blive husket«. Ved afslutningen af det rige, som hersker i halvfjerds profetiske år, vil den romersk-katolske kirke minde verden om erfaringen fra sin fortidige historie. I den historie herskede hun som den moralske autoritet i et forhold mellem hende og Europas konger. Denne historie identificeres med rette som den mørke middelalder, og alt det mørke, som på nogen måde kan forbindes med den historie, hvor pavedømmet herskede over Europas konger, kan tilskrives selve den grundlæggende handling, som frembragte alt det efterfølgende mørke. Denne handling var foreningen af kirke og stat, foreningen af Europas konger og den katolske kirke. I et bibelsk ægteskab skal manden herske over kvinden, men den utugt, som fandt sted i den historie, var vendt på hovedet i forhold til den sande orden i forholdet mellem mand og kvinde.

Ved afslutningen af de halvfjerds år vil der indtræde en stor krise, når det rige i Bibelens profeti, som hersker over verden i den tidsperiode, hvor pavedømmet profetisk er glemt, når til sin afslutning. Den verdensomspændende krise, som frembringes ved dette riges sammenbrud, åbner døren for, at den katolske kirke kan begynde at gøre verden bekendt med, at verden, for at kunne komme gennem de trængselsfulde tider, som frembringes ved dette riges sammenbrud, må underordne sig den romersk-katolske kirkes moralske autoritet, således som det er illustreret i

Mørkealderens historie.

Når riget ender, og pavedømmet synger sangen om sin tidligere erfaring, en erfaring, som historikere betegner som mørke; hvordan skulle da denne mørke historie overhovedet kunne være et budskab, som pavedømmet kunne dele med jordens konger, og som ville overbevise dem om at bedrive utugt med hende? Hvorfor skulle erfaringen fra de forgangne tidsaldre i en stor krise — (hendes sang) hendes erfaring, før hun profetisk blev glemt — give jordens konger logikken til at acceptere mørkets erfaring som løsningen på deres store krise?

„En stor skare, selv blandt dem, der ikke ser på romanismen med nogen gunst, fornemmer kun ringe fare fra dens magt og indflydelse. Mange hævder, at det intellektuelle og moralske mørke, der herskede i middelalderen, begunstigede udbredelsen af dens dogmer, overtro og undertrykkelse, og at den større oplysning i nyere tid, kundskabens almindelige udbredelse og den voksende frisindethed i religiøse anliggender udelukker en genoplivelse af intolerance og tyranni. Selve tanken om, at en sådan tingenes tilstand skulle eksistere i denne oplyste tidsalder, bliver gjort til genstand for spot. Det er sandt, at et stort lys, intellektuelt, moralsk og religiøst, skinner over denne slægt. På de åbne sider i Guds hellige ord er lys fra himlen blevet udgydt over verden. Men det bør erindres, at jo større det skænkede lys er, desto større er mørket hos dem, der fordrejer og forkaster det.“

En bønfoldende undersøgelse af Bibelen ville vise protestanter pavemagtens virkelige karakter og få dem til at afsky og sky den; men mange er så kloge i egne øjne, at de ikke føler noget behov for ydmygt at søge Gud, for at de må blive ledt ind i sandheden. Skønt de bryster sig af deres oplysning, er de uvidende både om Skrifterne og om Guds kraft. De må have et eller andet middel til at berolige deres samvittighed, og de søger det, som er mindst åndeligt og ydmygende. Hvad de ønsker, er en metode til at glemme Gud, som kan gå for at være en metode til at ihukomme Ham. Pavemagten er vel skikkaet til at imødekomme alle disse behov. Den er beredt for to klasser af mennesker, som omfatter næsten hele verden — dem, der vil frelses ved deres fortjenester, og dem, der vil frelses i deres synder. Her ligger hemmeligheden ved dens magt.

„En dag med stort intellektuelt mørke har vist sig at være gunstig for pavedømmets fremgang. Det vil endnu blive påvist, at en dag med stort intellektuelt lys i lige så høj grad er gunstig for dets fremgang. I tidligere tidsaldre, da mennesker var uden Guds ord og uden kundskab om sandheden, var deres øjne tildækkede, og tusinder blev fanget i snaren, idet de ikke så nettet, som var udbredt for deres fødder. I denne generation er der mange, hvis øjne blændes af glansen fra menneskelige spekulationer, „videnskab, som med urette kaldes således“; de skelner ikke nettet og går ind i det lige så villigt, som hvis deres øjne var tildækkede. Gud bestemte, at menneskets intellektuelle evner skulle betragtes som en gave fra dets Skaber og anvendes i sandhedens og retfærdighedens tjeneste; men når hovmod og ærgerrighed næres, og mennesker ophøjer deres egne teorier over Guds ord, da kan intelligensen volde større skade end uvidenheden. Således vil den falske videnskab i nutiden, som undergraver troen på Bibelen, vise sig lige så virksom til at berede vejen for antagelsen af pavedømmet med dets tiltalende former, som tilbageholdelsen af kundskab var til at bane vejen for dets ophøjelse i den mørke middelalder.“ The Great Controversy, 572.

„Romersk-katolikker anerkender, at forandringen af sabbatten blev foretaget af deres kirke, og de påberåber sig netop denne forandring som bevis på kirkens højeste myndighed. De erklærer, at protestanter ved at holde ugens første dag som sabbat anerkender dens magt til at lovgive i guddommelige anliggender. Den romerske kirke har ikke opgivet sit krav på ufejlbarlighed; og når verden og de protestantiske kirker antager en falsk sabbat, som den har skabt, samtidig med at de forkaster Jehovas sabbat, anerkender de i virkeligheden dette krav. De kan påberåbe sig myndigheden for denne forandring, men fejlslutningen i deres ræsonnement erkendes let. Papisten er skarpsindig nok til at se, at protestanterne bedrager sig selv og villigt lukker øjnene for sagens kendsgerninger. Efterhånden som søndagsinstitutionen vinder gunst, glæder han sig i forvisning om, at den til sidst vil føre hele den protestantiske verden ind under Roms banner.“

”Forandringen af sabbatten er tegnet eller mærket på den romerske kirkes myndighed. De, som, idet de forstår det fjerde buds krav, vælger at holde den falske sabbat i stedet for den sande, yder derved hyldest til den magt, ved hvilken alene den er påbudt. Dyrets mærke er den pavelige sabbat, som verden har antaget i stedet for den dag, som Gud har bestemt.

”Men tiden til at modtage dyrets mærke, sådan som det er angivet i profetien, er endnu ikke kommet. Prøvetiden er endnu ikke kommet. Der findes sande kristne i enhver kirke, den romersk-katolske kirke ikke undtaget. Ingen fordømmes, før de har fået lyset og har set forpligtelsen i det fjerde bud. Men når dekretet udgår, som håndhæver den falske sabbat, og når den tredje engels høje råb advarer mennesker imod tilbedelsen af dyret og dets billede, da vil skellet klart blive draget mellem det falske og det sande. Da vil de, som stadig fortsætter i overtrædelse, modtage dyrets mærke på deres pander eller i deres hænder.

“Med hastige skridt nærmer vi os denne periode. Når de protestantiske kirker forener sig med den verdslige magt for at støtte en falsk religion, som deres forfædre udholdt den hårdeste forfølgelse for at modsætte sig, da vil den pavelige sabbat blive håndhævet ved kirkens og statens forenede myndighed. Der vil komme et nationalt frafald, som først vil ende i national undergang.” Bible Training School, 2. februar 1913.

Vi har nu berørt fem af de symboler, vi søger at identificere, før vi tager selve kapitlet fuldt op til behandling. En by er et rige i Bibelens profeti, og i Esajas treogtyve findes der to riger, som er nært forbundne, men tydeligt forskellige. Det første er den „kronende by“, og det andet er „købstaden“. I de sidste dage er den magt, som har kontrol over den trefoldige forening af dragen, dyret og den falske profet, pavedømmet. Det er det rige, som har kronen.

”Når vi nærmer os den sidste krise, er det af afgørende betydning, at der hersker samdrægtighed og enhed blandt Herrens redskaber. Verden er fyldt med storm og krig og splid. Men under ét overhoved — den pavelige magt — vil folkene forene sig for at sætte sig op imod Gud i hans vidners person. Denne forening sammenføjes af den store frafaldne. Mens han søger at forene sine redskaber i krig mod sandheden, vil han arbejde på at splitte og adsprede dens forsvarere. Misundelse, onde mistanker, bagtalelse indgydes af ham for at fremkalde uenighed og splittelse.” Testimonies, bind 7, 182.

Riget med kronen er Tyrus, hvilket betyder „en klippe“. I dette kapitel repræsenterer Tyrus pavedømmet, som virker for at efterligne Kristus, for pavedømmet er antikrist. Ordet „anti“ i

antikrist betyder „i stedet for“. Pavedømmet søger at efterligne Kristus på ethvert plan, og navnet Tyrus betyder klippe, for pavedømmet er en forfalskning af „Evighedens Klippe“.

Hvem har fattet dette råd mod Tyrus, den kronende stad, hvis købmænd er fyrster, hvis handelsmænd er jordens fornemme? Hærskarers Herre har besluttet det for at vanære al herligheds hovmod og bringe alle jordens fornemme i foragt. Drag gennem dit land som en flod, du Tarshishs datter; der er ikke mere styrke. Han rakte sin hånd ud over havet, han rystede kongerigerne; Herren har givet en befaling mod handelsstaden om at ødelægge dens fæstninger. Esajas 23:8–11.

Vi agter at påvise ved mange vidner, at „rigernes rystelse“ fuldbyrdes af Gud gennem islam. Islam er den magt, som opflammer nationerne til vrede, og som bruges til at ryste nationerne. På dette punkt fastslår vi, at Herren har besluttet at bringe „alle jordens fornemme“ i foragt, dem, som er „købmændene“ og „handlerne“, hvis „fæstninger“ skal ødelægges. Købstaden og kroningsbyen „har fremkaldt himlens mishag“, og Herren har forsat sig at ødelægge deres „fæstninger“, og dette repræsenterer økonomien. Økonomiens sammenbrud indtræffer før søndagsloven i De Forenede Stater, for før søndagsloven kræver borgerne i De Forenede Stater at blive ført tilbage „til guddommelig gunst og timelig fremgang“. Deres argument er, at Guds domme ikke vil ophøre, før søndagen „strengt håndhæves“. Flere bibelske vidner er enige om, at vi står på tærsklen til et frygteligt sammenbrud i verdensøkonomien. Dette sammenbrud indtræffer før søndagsloven, ligesom krakket i 1837 indtraf før den 22. oktober 1844.

"Og derpå vil den store bedrager overbevise mennesker om, at de, som tjener Gud, er årsag til disse onder. Den gruppe, som har fremkaldt Himmels mishag, vil lægge alle deres trængsler på dem, hvis lydighed mod Guds bud er en stadig bebrejdelse for overtræderne. Det vil blive erklæret, at mennesker krænker Gud ved overtrædelsen af søndagssabbatten; at denne synd har fremkaldt ulykker, som ikke vil ophøre, før søndagshelligholdelsen håndhæves strengt; og at de, som fremholder det fjerde buds krav og derved ødelægger ærbødigheden for søndagen, er folkets foruroliggere, som hindrer dets genoprettelse til guddommelig gunst og timelig fremgang. Således vil den anklage, som i fordums tid blev rettet mod Guds tjener, blive gentaget, og på lige så velbegrundede grunde: 'Og det skete, da Akab fik Øje på Elias, at Akab sagde til ham: Er det dig, som bringer Israel i ulykke? Og han svarede: Jeg har ikke bragt Israel i ulykke, men du og din faders hus, fordi I har forladt Herrens bud, og du har fulgt Ba'alerne.' 1 Kong. 18,17.18. Når folkets vrede ophidses ved falske anklager, vil de gå frem mod Guds sendebud på en måde, der i høj grad ligner den, som det frafaldne Israel fulgte over for Elias." Den Store Strid, 590.

Elias' konfrontation med Ba'als profeter og lundens præster på Karmels bjerg repræsenterer søndagsloven. Budskabet til menigheden lød: „Vælg i dag, hvem I vil tjene.“ Når denne historie gentages ved søndagsloven, er spørgsmålet: „Hvilken dag vil I vælge? For den dag, I vælger, angiver, hvem I tjener.“ Forud for Karmels bjerg var der tre og et halvt års alvorlig tørke. Forud for søndagsloven er der en række søndagslove, men de er ikke blevet „strengt håndhævet“. Det princip, der er forbundet med en søndagslov, er, at nationalt frafald efterfølges af national undergang. Et eksempel på dette er, at Konstantin i året 321 vedtog en søndagslov, og kort derefter begyndte de første fire basuner i Åbenbaringen kapitel otte at føre Vestrom til sin afslutning i året

476. Beretningen om Konstantin er vigtig, for den omfattede en gradvis ophøjelse af søndagen og en samtidig gradvis indskrænkning af den syvende dags sabbat. Den fremadskridende historie nåede sin afslutning, da borgerne blev tvunget til at holde søndagen eller blive forfulgt for at holde sabbatten. Dette er også afslutningen på den tiltagende søndagslovgivning i De Forenede Stater. Et princip, der er forbundet med håndhævelsen af søndagstilbedelse, er: „nationalt frafald efterfølges af national undergang.“ Dette princip betyder, at tiltagende håndhævelse af søndagslove frembringer en tiltagende skærpelse af Guds domme før den egentlige søndagslov i Åbenbaringen kapitel tretten, vers elleve. Hver lovmæssig vedtagelse vil medføre en tilsvarende undergang. De domme, som borgerne beskylder sabbatsholderne for at frembringe, frembringes i virkeligheden af den tiltagende håndhævelse af søndagslovgivningen. Vi har medtaget et afsnit fra Den store strid, som jeg gav titlen Søndagens progression. Jeg vil anbefale, at I læser det endnu en gang. Det findes under kategorien med titlen Profetiens Ånd.

„Gud har åbenbaret, hvad der skal ske i de sidste dage, for at hans folk må være forberedt til at stå imod modstandens og vredens storm. De, som er blevet advaret om de begivenheder, der ligger foran dem, skal ikke sidde i rolig forventning om den kommende storm og trøste sig med, at Herren vil beskærme sine trofaste på trængslens dag. Vi skal være som mennesker, der venter på deres Herre, ikke i passiv forventning, men i alvorligt arbejde, med urokkelig tro. Nu er det ikke tid til at lade vore sind være optaget af ting af mindre betydning. Mens mennesker sover, er Satan aktivt i færd med at ordne forholdene, så Herrens folk hverken skal møde barmhjertighed eller retfærdighed. Søndagsbevægelsen baner sig nu vej i mørket. Lederne skjuler det sande stridsspørgsmål, og mange af dem, der slutter sig til bevægelsen, ser ikke selv, hvorhen understrømmen går. Dens bekendelser er milde og tilsyneladende kristelige, men når den taler, vil den åbenbare dragens ånd. Det er vor pligt at gøre alt, hvad der står i vor magt, for at afværge den truende fare. Vi bør søge at afvæbne fordom ved at stille os selv i det rette lys for folket. Vi bør føre det virkelige stridsspørgsmål frem for dem og således fremsætte den mest virkningsfulde protest mod foranstaltninger, der indskrænker samvittighedsfriheden. Vi bør ransage Skrifterne og være i stand til at aflægge grund for vor tro. Profeten siger: ‘De ugudelige skal handle ugadeligt, og ingen af de ugudelige skal forstå det; men de vise skal forstå det.’” Testimonies, bind 5, 452.

Det er vanskeligt at erkende bevægelsen for søndagslovgivning, for den baner sig vej i „mørke“, og pavedømmet „styrker snigende og ubemærket sine kræfter for at fremme sine egne formål“. Det er et faktum, at arbejdet for at gennemføre søndagslovgivning i mørke er et centralt spørgsmål i prøvelsesprocessen for de et hundrede og fireogfyrre tusinde. „Ingen af de ugudelige skal forstå,“ ifølge Daniel og søster White. De „ugudelige“ i Daniel er Matthæus’ „dåragtige jomfruer“, som søster White identificerer som laodikeere. De vise vil forstå de begivenheder, der nu finder sted, selv om historien omkring os synes at modsige Guds ord. Tror vi på Guds ord eller på det, der sker omkring os? Dog er vi blevet forud advaret om, at enden ville blive som Noas dage.

”Verden, fuld af tummel, fuld af gudløs nydelse, sover, sover i kødelig tryghed. Mennesker skyder Herrens komme langt ud i fremtiden. De ler ad advarsler. Den stolte pralen lyder: ’Alt fortsætter, som det har været fra begyndelsen.’ ’I morgen skal være som denne dag, ja, meget herligere.’ 2 Peter 3:4; Esajas 56:12. Vi vil hengive os endnu mere til lysten til nydelse. Men

Kristus siger: 'Se, jeg kommer som en tyv.' Åbenbaringen 16:15. Netop på den tid, da verden spørger hånligt: 'Hvor er løftet om hans komme?' opfyldes tegnene. Mens de råber: 'Fred og sikkerhed,' kommer en pludselig undergang. Når spotteren, den der forkaster sandheden, er blevet overmodig; når arbejdets rutine inden for de forskellige pengeindbringende områder fortsættes uden hensyn til principper; når den studerende ivrigt søger kundskab om alt andet end sin Bibel, kommer Kristus som en tyv."

„Alt i verden er i oprør. Tidens tegn er ildevarslende. Kommende begivenheder kaster deres skygger foran sig. Guds Ånd trækker sig bort fra jorden, og ulykke følger på ulykke både til søs og på land. Der er storme, jordskælv, brande, oversvømmelser, mord af enhver art. Hvem kan læse fremtiden? Hvor er der sikkerhed? Der er vished i intet, som er menneskeligt eller jordisk. Hastigt slutter mennesker sig under det banner, de har valgt. Uroligt venter de og iagttager deres ledes bevægelser. Der er dem, som venter og våger og arbejder for vor Herres tilsynekomst. En anden klasse stiller sig på geled under den første store frafaldnes ledelse. Få tror af hele hjerte og hele sjæl, at vi har et helvede at undfly og en himmel at vinde.“

”Krisen sniger sig gradvist ind på os. Solen skinner på himlen, følger sin sædvanlige bane, og himlene forkynder stadig Guds herlighed. Mennesker spiser og drikker stadig, planter og bygger, gifter sig og bortgifter. Købmænd køber og sælger stadig. Mennesker trænger sig op imod hinanden og kæmper om den højeste plads. Forlystelsessyge mennesker strømmer stadig til teatre, hestevæddeløb, spillebuler. Den største ophidselse råder, og dog er prøvetidens time hastigt ved at lukkes, og hver sag står for at blive afgjort for evigt. Satan ser, at hans tid er kort. Han har sat alle sine redskaber i virksomhed, for at mennesker skal blive bedraget, vildledt, optaget og betaget, indtil prøvetidens dag er til ende, og nådens dør for evigt er lukket.

„Højtideligt lyder vor Herres advarende ord fra Oliebjerget ned gennem århundrederne til os: ‘Tag jer i agt, at jeres hjerter ikke nogen sinde tynges af svir og drukkenskab og denne livs bekymringer, så den dag ikke kommer over jer uventet.’ ‘Våg derfor og bed altid, for at I må agtes værdige til at undslippe alle disse ting, som skal ske, og til at bestå for Menneskesønnen.’“ Jesu Liv, 635, 636.

I Esajas' treogtyvende kapitel er Zidon De Forenede Stater, og Tyrus er pavedømmet. Tyrus og Zidon var oldtidige samtidige fønikiske byer beliggende ved Middelhavets kyst. De var kendt for deres søhandel, rigdom og indflydelse i den oldtidige verden. Zidon og dets „købmænd“ forsynede Tarsis i dette skriftsted. Zidons købmænd handlede med „Sihors sæd“, som er „en flods høst“, og er frugten „af floden“, og det er „hendes indtægt“, for hun er „folkenes handelsplads“. Alle profeterne taler om verdens ende, så hvem er folkenes handelsplads ved verdens ende? Det er USA.

Sihor er en flod i Egypten (sandsynligvis Nil-deltaet) og bruges til at repræsentere verdens rigdom, for Egypten er verden. Zidons „jomfrudatter“ repræsenterer USA's sidste generation, og hun undertrykkes af den krigsretstilstand, der ledsager søndagsloven, og af den nationale ruin, som umiddelbart følger. Disse Zidons jomfruer irttesættes ved spørgsmålet angående Tyrus, idet der siges: „Er dette jeres frydefulde by“ (rige), som USA frydede sig over? Er „dette det rige, „hvis oldtid er fra fordums dage,“ når det ifølge teksten blev grundlagt af Nimrod, lige efter syndfloden?

Gud har besluttet og "tilsigter" at straffe "Tyrus, den kronende stad". Pavemagtens straf omfatter sammenbruddet af verdens finansielle struktur, for "Herren har givet" "et bud imod" "Zidon", "købstaden" (De Forenede Stater). Hans bud "at ødelægge fæstningerne", eller De Forenede Staters økonomi, er sabbatsbuddet, for nationalt frafald efterfølges af national undergang.

Pavedømmets straf begynder med hele verdens økonomiske sammenbrud som følge af, at De Forenede Staters økonomi bliver ødelagt. Zidon har et „hus“ forbundet med sin økonomi og repræsenterer således en finansiell struktur, som bliver ødelagt, for man kan ikke længere komme ind i det. Ingen flere investeringer eller gevinster fra dette „hus“, for det er ødelagt. Ødelæggelsen finder sted ved søndagsloven, skønt der allerede forud for søndagsloven er tiltagende domshandlinger. Når sammenbruddet rammer, vil pavedømmet, USA med dets købmænd blandt fyrsterne og ærede handelsmænd samt Tarsis' skibe „jamre“.

„Tarshishs“ beliggenhed i passagen forbindes med rigdom i oldtiden, og Tarshish-skibene i Bibelen er det fremmeste symbol på økonomisk styrke.

Thi kongis schipis gieden to Tarsis with Hiramis seruauntis; and euery thridde 3eer oonys comen the schipis of Tarsis, bryngyngge gold, and siluer, yuer, and apis, and pecokkis. And kyng Salomon passide alle the kyngis of the erthe in richessis and wijsdom. 2 Krønikerne 9:21, 22.

Skibe repræsenterer økonomisk styrke, og Tarshish er det førende økonomiske skib i Bibelens profeti. Tarshish' sidste generation, repræsenteret ved Tarshish' "datter", får befaling om at "drag gennem dit land som en flod", og det, hun finder, er, at hendes land "ikke mere har styrke" og ikke længere kan "glæde sig" over Tyrus' rige. Den styrke, de søgte, var Sidons tidligere økonomiske styrke, men den var borte, for havet havde talt "og sagt: Jeg har ikke været i fødsel, ej heller har jeg født børn; jeg har heller ikke opfostret unge mænd eller opdraget jomfruer", og derved identificeres havets sidste generation, som er verdens folk, der sørger over ødelæggelsen af verdens økonomi, og på dette tidspunkt vågner verdens folk op til den virkelighed, at de er den sidste generation i jordens historie, og at det er for sent at forberede sig til det evige liv.

„Penge vil snart miste deres værdi meget pludseligt, når de evige sceners virkelighed åbner sig for menneskets sanser.“ Evangelism, 62.

Der er to „rygter“ eller budskaber, som volder smerte for alle i afsnittet. Det første „rygte“ angår Egypten, og det andet „rygte“ er Tyrus. Rygte om Egypten står i datid, for Esajas siger: „som ved rygtet om Egypten“, og viser derved, at Gud havde gjort noget med Egypten forud for sin ødelæggelse af Zidon (USA). Det, som Gud gjorde ved Egypten, og som også udgør rygtet om Egypten, var, at han ødelagde Egypten i forbindelse med den første gang, Gud indgik pagt med et udvalgt folk. De to rygter er det samme „rygte“. Rygtet om Egypten er begyndelsen, og rygtet om Tyrus er afslutningen. Alfa og Omega har anskueliggjort pagten med de hundrede og fireogfyrre tusinde i de sidste dage ved denne sagshistories begyndelse. „Rygtet“ om Egypten er udfrielsen ved Det Røde Hav, da Farao og hans hærske blev ødelagt, hvilket er et forbillede på Guds folks endelige udfrielse, sådan som den fremstilles ved det „rygte“, som er „Tyros byrde“.

Den magt, som i Bibelen er fremstillet som den, der ødelægger Tarsis' skibe, er islam. Emnet islam vil blive behandlet senere, så vi vil på et senere tidspunkt behandle emnet mere udførligt. Den er i passagen fremstillet som "Kittim", et gammelt ord for Cypern, og passagen siger, at ødelæggelsen af Sidon og Tyrus bliver åbenbaret fra "Kittim". Symbolet på islam indbefatter en meget specifik fremstilling af De Forenede Staters ødelæggelse i bibelsk profeti.

Det er vigtigt at følge de dage og år, der henvises til i Esajas' Bog, for de identificerer ofte den profetiske tid for det afsnit, der følger. Esajas treogtyve følger efter „byrden“ over Synernes Dal i kapitel toogtyve, som forudgås af kapitel enogtyve, der har tre „byrder“, og alle tre identificerer islam. Forud for dette kapitel angives i vers ét i kapitel tyve rammerne for den profetiske historie, hvori de følgende profetier om undergang identificeres i de efterfølgende kapitler.

I det år, da Tartan kom til Ashdod (da Sargon, Assyriens konge, havde sendt ham) og kæmpede imod Ashdod og indtog det. Esajas 20:1.

Ordet "Tartan" kan være et navn, eller det er højst sandsynligt en titel på en militær leder. Tartan kom til Ashdod, en by i Egypten, og indtog den i den historiske periode, hvor assyrierne gradvist overtog kontrollen over verden. Assyrien var et forbillede på Babylon. Både Assyrien og Babylon var riger, som kom fra nord, riger identificeret som "løver", der "spredte" Guds får, og begge modtager den samme straf. Assyrien var først, Babylon var sidst.

Israel er et adspredt får; løverne har drevet ham bort. Først har Assyriens konge fortæret ham, og sidst har denne Nebukadnezar, Babylons konge, knust hans ben. Derfor siger Hærskarers Herre, Israels Gud, således: Se, jeg vil straffe Babylons konge og hans land, ligesom jeg har straffet Assyriens konge. Jeremias 50:17, 18.

Profetisk set er de begge den „hovmodige assyrer“.

„Da Sankerib, den hovmodige assyrer, hånede og bespottede Gud og truede Israel med ødelæggelse, 'skete det samme nat, at Herrens engel drog ud og slog i assyrernes lejr hundrede femogfirs tusinde.' Der blev 'udryddet alle de vældige stridsmænd samt lederne og høvdingene' af Sankeribs hær. 'Så vendte han tilbage til sit eget land med skam i ansigtet.' [2 Kong. 19,35; 2 Krøn. 32,21.]” The Great Controversy, 512.

Det år, da »Tartan kom til Ashdod« og »indtog den«, repræsenterer den gradvise erobring af verden ved den pavelige magt, således som det fremstilles i de sidste seks vers i Daniel elleve. Historien om søndagslovkrisen, som er de »sidste dage« i den undersøgende dom, og som fører direkte ind i den eksekutive dom (de syv sidste plager), er den historiske ramme, som repræsenteres ved det »år«, da Tartan kom til Ashdod. Med denne histories sammenhæng på plads fremfører Esajas dernæst tre domsprofetier vedrørende islam, én vedrørende laodikeisk adventisme og derefter byrden over Tyrus. Kapitel fireogtyve er et af de klassiske eksempler på de syv sidste plager, som efterfølges af kapitel femogtyve, der repræsenterer Guds folks endelige udfrielse, hvor vi finder Guds folk udtrykke en af de mest velkendte erklæringer under den store trængselstid.

Og på den dag skal der siges: Se, dette er vor Gud; vi har ventet på ham, og han vil frelse os; dette er Herren; vi har ventet på ham, vi vil være glade og fryde os over hans frelse. Esajas

De hundrede og fireogfyrre tusinde er de kloge jomfruer, som ventede på, at deres Herre skulle komme til brylluppet, skønt Han tøvede i overensstemmelse med lignelsen om de ti jomfruer. De er ikke laodikeere; de er filadelfiere. Indtil dette punkt har denne artikel været i færd med at fastlægge sammenhængen.

I 1798 tog Napoleon paven til fange og påførte ham det profetiske dødelige sår, som bliver helbredt ved verdens ende ifølge Johannes' Åbenbaring tretten. På dette tidspunkt indtog De Forenede Stater sin plads som det sjette rige i Bibelens profeti ifølge Daniel to, syv, otte og elleve samt Johannes' Åbenbaring tolv, tretten, seksten, sytten og atten. Fra dette tidspunkt og frem har både De Forenede Staters republikanske horn og det protestantiske horn (adventismen) glemt, hvem pavedømmet er. 1798 er det første år, hvor nationerne i resten af verden anerkendte De Forenede Stater som en suveræn nation, og det er også det år, hvor den første engels budskab trådte frem i historien.

En protestants „motto“ på den tid var: „Bibelen og Bibelen alene.“ Protestanter betragter sig selv som forsvarere af Bibelen alene, og da adventismen overtog deres kappe ved den anden engels ankomst, tog de dette „motto“ til sig og blev sidenhen kaldt „bogens folk“. Gennem William Millers tjeneste var der blevet givet dem et sæt regler, som, hvis de blev anvendt ret, ville åbne Bibelen for sindet hos alle, der ønskede at høre. Millers regler for profetisk fortolkning er det, som Inspirationen siger, at vi må studere, hvis vi skal forkynde den tredje engels budskab.

Kristus sagde: »Hvis nogen vil følge efter mig, skal han fornægte sig selv og tage sit kors op og følge mig.« Atter sagde han: »Jeg er verdens lys; den, som følger mig, skal ikke vandre i mørket.« Sandhedens lys går frem som en brændende lampe, og de, som elsker lyset, skal ikke vandre i mørket. De vil granske Skrifterne, for at de med vished kan vide, at de lytter til den sande Hyrdes røst og ikke til en fremmeds.

„De, som er beskæftiget med at forkynde den tredje engels budskab, gransker Skrifterne efter den samme plan, som fader Miller antog. I den lille bog med titlen Views of the Prophecies and Prophetic Chronology giver fader Miller følgende enkle, men forstandige og vigtige regler for bibelstudium og fortolkning:

“1. Hvert ord må have sin rette betydning for det emne, der fremstilles i Bibelen; 2. Hele Skriften er nødvendig og kan forstås ved flittig anvendelse og studium; 3. Intet, der er åbenbaret i Skriften, kan eller vil blive skjult for dem, der beder i tro uden at tvivle; 4. For at forstå læren skal man samle alle skriftsteder om det emne, man ønsker at kende, og dernæst lade hvert ord få sin rette indflydelse; og hvis man kan udforme sin teori uden en modsigelse, kan man ikke være i vildfarelse; 5. Skriften må være sin egen fortolker, eftersom den er sin egen regel. Hvis jeg er afhængig af en lærer til at udlægge den for mig, og han skulle gætte på dens betydning eller ønske, at den skulle være sådan på grund af sin sekteriske trosbekendelse, eller for at blive anset for vis, så er hans gætteri, ønske, trosbekendelse eller visdom min regel og ikke Bibelen.”

Ovenstående er en del af disse regler; og i vort studium af Bibelen vil det være os alle til gavn at give agt på de fremsatte principper.

„Ægte tro er grundet på Skrifterne; men Satan benytter så mange kneb for at fordreje Skrifterne og indføre vildfarelse, at der behøves stor omhu, om nogen vil vide, hvad de virkelig lærer. Det er en af denne tids store vildfarelser at dvæle meget ved følelser og gøre krav på oprigtighed, mens man tilsidesætter Guds ords klare udsagn, fordi dette ord ikke stemmer overens med følelsen. Mange har intet andet grundlag for deres tro end følelser. Deres religion består i ophidselse; når den ophører, er deres tro borte. Følelse kan være avner, men Guds ord er hveden. Og „hvad,“ siger profeten, „har avnerne med hveden at gøre?““

"Ingen vil blive fordømt for ikke at have givet agt på lys og kundskab, som de aldrig havde, og som de ikke kunne opnå. Men mange nægter at adlyde den sandhed, som bliver fremholdt for dem af Kristi sendebud, fordi de ønsker at rette sig efter verdens målestok; og den sandhed, som er nået til deres forståelse, det lys, som har skinneth i sjælen, vil fordømme dem ved dommen. I disse sidste dage har vi det ophobede lys, som har skinneth gennem alle tidsaldre, og vi skal holdes tilsvarende ansvarlige. Hellighedens vej er ikke på linje med verden; den er en hævet vej. Hvis vi vandrer på denne vej, hvis vi løber på Herrens buds vej, skal vi erfare, at 'de retfærdiges sti er som det skinnende lys, der bliver klarere og klarere indtil højlys dag.' Review and Herald, 25. november 1884."

Du kan læse mere udførligt om William Millers regler i artiklen med titlen William Miller under kategorien Profetiske Nøgler.

I „vor vort studium af Bibelen vil vi alle gøre vel i at give agt på de principper, som er fremsat“ i „Fader Millers“ regler for profetisk fortolkning. Protestantismens horn fik overgivet det hellige dokument, som vi kalder Bibelen, og fik også ansvaret for at forsvare og fremme de principper, der er indeholdt deri, og det protestantiske horn fik tillige overgivet et sæt regler til rettelig at udlægge de hellige dokumenters betydning og hensigt.

Republikanismens horn fik overgivet et helligt dokument, som vi kalder Forfatningen, og fik også ansvaret for at forsvare og fremme de principper, der er indeholdt deri. Det republikanske horn fik ligeledes overgivet et sæt regler til ret at udlægge de hellige dokumenters betydning og hensigt. De regler, der blev givet til ret at udlægge Forfatningen, er Bill of Rights, og den fastslår Forfatningens vigtigste formål i de første bestemmelser i Bill of Rights. Det første tillæg, der er opført i Bill of Rights, er religionsfrihed, ytringsfrihed, talefrihed og pressefrihed.

„Kongressen må ikke vedtage nogen lov angående indførelse af en religion eller forbydelse af dens frie udøvelse; eller indskrænkning af ytringsfriheden eller pressefriheden; eller folkets ret til fredeligt at forsamles og at rette henvendelse til regeringen med begæring om afhjælpning af klagemål.“ USA's forfatning, amend. I

Søndagsloven er et åbent angreb på Forfatningens første bestemmelse, som garanterer religionsfrihed, og som ophæves ved søndagsloven; derved markeres enden på Forfatningen, enden på Amerikas Forenede Stater som det sjette rige i Bibelens profeti og begyndelsen på forfølgelsen imod dem, som da forkynder den tredje engels budskab med et højt råb. De, som forkynder den

trejde engels høje råb og protesterer imod ødelæggelsen af det første tillæg og Forfatningen, bliver forfulgt af dem, som skulle have opretholdt og håndhævet de hellige regler, der forsvarer det hellige dokument, som de var indsat til at forsvare. Dette er en illustration af at forstå og anvende de parallelle historier om de to horn på det lamlignende jorddyr. Forfatningens grundlæggende fædre svarer til Fader Miller. Betegnelsen Fader, anvendt om Miller, bruges til at betegne en leder, ikke en pavelig præst. Bibelen forbyder at kalde mennesker fader, når de giver sig ud for at være åndelige vejledere. Milleritterne er opkaldt efter deres fader, som det ofte er tilfældet. At overse denne sondring er at overse noget af betydningen af Elias-budskabet, når det vender fædrenes hjerter til børnene og omvendt.

Amerikas Forenede Stater i Esajas treogtyve er Bibelprofetiens sjette rige, og det forbliver således, indtil det omstyrter sin Forfatning ved den hastigt nærmende søndagslov. Det sjette rige hersker i halvfjerds profetiske år, hvilket er den ene konges dage. Det rige (en konge er et rige), som herskede i halvfjerds år, var Babylon. I løbet af de halvfjerds år var statens horn Babylons regering, og kirkens horn var kaldæerne. Daniel, Shadrach, Meshack og Abednego repræsenterer de hundrede og fireogfyrr tusinde. Begge horn og Guds folk er fremstillet i Daniels vidnesbyrd. De halvfjerds års fangenskab i Babylon var den ene konges dage, som Esajas benytter til at identificere den profetiske historie om Amerikas Forenede Stater og adventismens historie som perioden fra 1798 indtil søndagsloven.

At den profetiske histories linje for begge Amerikas Forenede Staters horn kan identificeres, gør det muligt for os at betragte afslutningen og begyndelsen, idet de to horn som vidner identificerer det andet horns karakter. Når alt kommer til alt, var hornene de samme. I Daniel var der horn, nogle blev brudt af, med horn som voksede frem af det brudte horn. Nogle horn i Daniel var ikke af samme størrelse som hinanden, idet de fremkom senere end det andet. Sådan forholder det sig ikke med Amerikas Forenede Staters to horn. Disse to horn løber parallelt med hinanden gennem den samme historie og frembringer de samme waymarks, skønt de er forskellige fra hinanden med hensyn til deres formål. Der findes forbehold inden for historien, som det også er vigtigt at forstå.

I adventismens begyndelse skete der en overgang fra den profetiske historie, repræsenteret ved menigheden i Filadelfia, til menigheden i Laodikea. Derfor må der ved enden ske en forandring fra Laodikeas profetiske historie. Jesu Kristi Åbenbaring omfatter lyset over denne forståelse, og det er en del af det, som bliver afdækket på denne tid.

Og „efter halvfjerdsindstyve års ende“ skal paven „synges“, og den „glemte“ „skøge“ skal blive husket. Hun bliver „husket“ ved søndagsloven, hvor spørgsmålet står mellem tilbedelsen af solen eller tilbedelsen af den dag, som Guds lov pålagde menneskeheden at „ihukomme“.

I denne artikel har vi påvist, at historien om Babylons halvfjerdsårige herredømme er et forbillede på De Forenede Staters historie fra 1798 og indtil søndagsloven. I en tidligere artikel og ofte i Habakkuks Tavler påviser vi, at fangenskab i og udfrielsen fra Egypten ligeledes er et forbillede på De Forenede Staters historie og Guds folks historie. Disse fire historiestrenger—Babylon, Egypten, adventismen og De Forenede Stater—er ikke de eneste linjer, der kan lægges oven på disse linjer, men når vi anvender reglen om den første omtale på disse fire linjer, er det ganske

forbløffende. Jeg vil afslutte denne artikel med én enkel og delvis illustration af, hvad jeg mener, og hvad jeg agter at fortsætte med, når vi på et senere tidspunkt yderligere behandler historien i Esajas treogtyve.

Babylons historie har en omvendt konge i begyndelsen og en ugudelig konge til sidst. Det er uden betydning, om det var Biden eller Trump, for Daniels Bog lærer, at det er Gud, som indsætter herskere og afsætter dem. Hvad man med sikkerhed kan vide om enten en demokratisk eller republikansk leder på tidspunktet for søndagsloven, er, at vedkommende er en ugudelig leder. Nebukadnezar var Babylon; han var Babylons tyrann, villig til at kaste tre gode mænd i ilden. Men han blev til sidst omvendt til Daniels Gud. Sådan var det ikke med den sidste leder, Belsazzar. Han var en ugudelig konge. De Forenede Stater begynder i profetien som et lam, et symbol på Kristus og Hans offer for menneskeheden. Til sidst vil De Forenede Stater tale som en drage. Forandringen fra Kristus til Satan i denne historiske linje fremstilles ved forskellen mellem Nebukadnezar og Belsazzar.

„Belsazzar havde fået mange anledninger til at lære Guds vilje at kende og til at gøre den. Han havde set sin bedstefar Nebukadnezar forvist fra menneskers samfund. Han havde set den forstand, som den stolte monark roste sig af, blive taget fra ham af den Ene, som havde givet den. Han havde set kongen drevet bort fra sit rige og gjort til markens dyrs fælde. Men Belsazzars kærlighed til adspredelser og selvforherligelse udslettede de lærdomme, han aldrig burde have glemt; og han begik synder, der lignede dem, som bragte tydelige domme over Nebukadnezar. Han forspildte de anledninger, der i nåde var givet ham, og undlod at benytte de muligheder, der lå inden for hans rækkevidde, til at blive kendt med sandheden. 'Hvad skal jeg gøre for at blive frelst?' var et spørgsmål, som den store, men tåbelige konge gik ligegyldigt forbi.“ Bible Echo, 25. april 1898.

Bemærk, at den ugudelige Belsazzar var den tåbelige konge. Han led den samme dom som sin fader Nebukadnezar, for begge domme blev fremstillet som de „syv tider“ i Tredje Mosebog seksogtyve. Nebukadnezar var på marken og levede som et dyr i to tusind fem hundrede og tyve dage, hvilket er syv bibelske år, og hans søn Belsazzars dom, som blev skrevet på væggen, repræsenterer ligeledes to tusind fem hundrede og tyve. Forskellen var, at dommen over Nebukadnezar omvendte ham og gjorde ham til en vis konge, mens Belsazzars dom kom over den tåbelige konge.

„Over Babels sidste hersker, ligesom forbilledligt over dens første, var den guddommelige Vægters dom kommet: 'O konge, ... til dig lyder ordet: Riget er taget fra dig.' Daniel 4:31.“ Profeter og Konger, 533.

Skriften på væggen for den sidste præsident er det første forfatningstillæg, som identificerer den „mur“, der adskiller kirke og stat, hvilket den endelige dårlige konge ikke forstår. De „syv tider“ i Tredje Mosebog seksogtyve repræsenterer en „spredning af folket“, som fuldbyrdes af kongen i nord ved søndagsloven. Denne spredning er den nationale undergang, der følger efter søndagsloven. Den sjette nation glemte deres grundlæggeres lærdomme, de som forfattede Forfatningen for at beskytte ikke alene mod en fordærvet kirke, men også mod de tyranniske europæiske konger, som den fordærvede kvinde lå med. Grundlæggerne repræsenterer dem, der

forkastede pavedømmet og Europas konger, for de vidste af egen erfaring efter at være kommet ud af en spredning på tolv hundrede og tres år med paveligt mørke, at beskyttelse mod den slags tyranni måtte være hovedhjørnestenen i deres nye Forfatning. De var vise fædre, de var lammeagtige, men således er det ikke med den sidste fader, for han skal tale som en drage. Fædrene kom ud af en spredning, og sønnen går tilbage ind i en spredning. Tyrannen i begge tilfælde er det første pavedømme og det sidste pavedømme.

Symbolet på dommen over Nebukadnezar, den første konge, og den sidste konge, Belsazzar, var den „syv gange“ lange adspredelse i Tredje Mosebog seksogtyve. Nebukadnezar gennemlevede den, og Belsazzar fik den skrevet på væggen som sit epitafium selvsamme nat, han døde. Symbolet på det republikanske horn i begyndelsen var dets flugt fra nordens konges trældom, og symbolet på det republikanske horn ved dets ende er fangenskab, frembragt af nordens konge. Søndagsloven er den „selvsamme nat“, hvor det dør som det sjette rige i Bibelens profeti. I alle fire fremstillinger, Belsazzar, Nebukadnezar og det republikanske horns begyndelse og afslutning, er femogtyve tyve i Tredje Mosebog seksogtyve det symbol, der fremstilles ved begyndelsen og ved afslutningen. Dette repræsenterer Alfa og Omega signatur.

Den første »tidsprofeti«, som William Miller opdagede, var de to tusind fem hundrede og tyve i Tredje Mosebog seksogtyve. Den var den første sten i det fundament, som Jesus lagde gennem Millers gerning. Den var også den første grundlæggende sandhed, som adventismen tilsidesatte i 1863. Da alle Millers sandhedens sten blev lagt ind i fundamentet, blev disse sandheder fremstillet på Habakkuks to tavler, som er pionerdiagrammerne fra 1843 og 1850. Disse to tavler repræsenterer pagtsforholdet mellem Gud og Hans benævnte folk, ligesom De Ti Buds to tavler repræsenterede pagten med det gamle Israel.

Ved afslutningen af det laodikeiske adventisme, når den udspyes af Herrens mund ved søndagsloven, er skriften på væggen disse to hellige pionerdiagrammer. Diagrammer, som de er ude af stand til at læse, for de nægtede at lade sig gavne af advarselsbudskabet ved begyndelsen af deres historie....

Finanskrisen i 1837 i USA var en kompleks begivenhed, som blev udløst af en kombination af økonomiske faktorer, politiske tiltag og spekulative aktiviteter.

Spekulativ boble: I årene op til 1837 var der et spekulativt opsving inden for jord og investeringer, drevet til dels af landets ekspansion mod vest. Jordspekulation, navnlig på vestgrænsen, førte til oppustede jordpriser og overdreven låntagning.

Let kreditgivning og spekulativ udlån: Banker og finansielle institutioner udstedte store mængder kredit og lån, ofte uden tilstrækkelig sikkerhed. Denne lette adgang til kredit bidrog til den spekulative eufori og øgede risikoen for finansiell ustabilitet.

Bankernes overudvidelse: Bankerne udvidede hurtigt deres virksomhed og udstedte ofte flere papirpengesedler (banknoter), end de havde specie (guld og sølv) til at dække dem. Denne praksis, kendt som »wildcat banking«, resulterede i en overflod af ureguleret og upålidelig valuta i omløb.

Jacksons økonomiske politik: Præsident Andrew Jacksons politik bidrog til at forværre krisen. I 1836 udstedte han Specie Circular, som krævede, at offentlige landområder blev købt med klingende mønt (guld og sølv) snarere end papirpenge. Dette førte til et hastværk med at omveksle banksedler til specie, hvilket forårsagede finansielle belastninger og bankkrak.

Internationale faktorer: Krisen i USA blev også påvirket af internationale økonomiske forhold. En nedgang i den britiske økonomi, som var en af USA's vigtigste handelspartnere, førte til en reduktion i efterspørgslen efter amerikanske varer og eksportprodukter. Dette påvirkede igen amerikanske virksomheder og bidrog til den økonomiske nød.

Panik og stormløb mod bankerne: I maj 1837 førte en række finansielle chok, herunder bankkrak og kreditindskrænkninger, til panik blandt investorer og indskydere. Denne panik udløste en bølge af stormløb mod bankerne og en alvorlig indskrænkning af kreditten.

Indskrænkning af pengemængden: Efterhånden som banker gik fallit, og kreditten blev strammet, blev den samlede pengemængde i økonomien betydeligt indskrænket. Denne indskrænkning af pengemængden forværrede de økonomiske vanskeligheder og uddybedes recessionen.

Kombinationen af disse faktorer førte til en alvorlig økonomisk nedgang, kendetegnet ved bankkrak, arbejdsløshed, reduceret forbrugerforbrug og en almindelig økonomisk depression.

„Vi har intet at frygte for fremtiden, undtagen hvis vi glemmer den vej, Herren har ledet os ad, og hans undervisning i vor tidligere historie.“ Life Sketches, 196.